

vendig for at beholde en dygtig og grundig bannet Pægestand? — Efter min Overbeviisning vil det være forbundet med den allerførste Betænkelse at vedtage enten Udkastet eller Udvalgets Fleertals Forslag. Jeg gjør ikke stor Forskjel paa dem, og jeg vil derfor opfordre alle dem, som ere af min Mening, til foreløbig at fjerne begge disse Forslag ved at stemme for det af mig stillede Endringsforslag, hvorved det naturligt vil staae Enhver aabent senere at stemme for at lade hele Sagen falde. Hvad mig selv angaaer, ligger det allerede i den Maade, hvorpaa jeg har stillet mig i Betænkningen, at det er min Agt, selv om det af mig stillede Endringsforslag vedtages, at stemme mod Sagens Overgang til 3die Behandling, ikke fordi jeg jo finder mit Forslag i sig principrigtigt, men deels fordi jeg mener, at det er mere theoretisk rigtigt end af praktisk Værd, og deels fordi jeg ikke har til Hensigt at opfordre Landsthinget til at tage Initiativet i denne Sag, hvori Initiativet, hvis det skal tages, naturligt henhører under Regjeringen.

Formanden: En Sondring mellem et Forsvar for Endringsforslaget og et Angreb paa det Forslag, der skal træde istedetfor, er det meget vanskeligt at gjøre, eller rettere kan ikke gjøres, og jeg har derfor ikke turdet standse det ærede Medlem, skjøndt hans Foredrag mere har været et Angreb paa Lovudkastet end et Forsvar for Mindretallets Forslag.

Madvig: Jeg troer ogsaa, at det forholder sig saa, at det er umuligt at forhandle det Endringsforslag, som i Diebliffet ligger for, uden at komme ind paa det hele Lovudkast. Jeg skal begynde med at udtale, at det er, uden at have ventet det og meget imod mit Inst, at jeg er kommen ind i det Udvalg, til hvis Prøvelse nærværende Lovudkast har været overdraget, og at jeg ikke er gaaet til denne Sag med nogen egentlig Lyst til eller Iver for at fremkalde en ny Dvalfsalverlov, idet Sagen ikke forekom mig at være vel forberedt og Lovudkastet ikke at være forelagt i den Form, hvori det burde forelægges. Men da jeg engang var bleven sat ind i Udvalget, saa maatte jeg ansee det for min Pligt, saavidt som muligt, at danne

mig en Overbeviisning i Sagen, at handle efter den og at være villig til at forsvare den. Det er dette Sidste, som jeg nu vil forsøge at gjøre, og det saa meget mere, som jeg ikke har faaet hele min Anstuelse udtrykt i den Betænkning, som er fremkommen fra Udvalgets Fleertal; Noget, der er begrundet i Sagens Natur, idet der aldrig vilde blive Ende paa at affatte Betænkningerne, naar ethvert enkelt Medlem vilde forlange just sin Anstuelse udtrykt i dem; men jeg har derfor forbeholdt mig at udtale mig nærmere her i Salen. Idet jeg nu saaledes vil modvære Sagen paa min egen Maade, skal jeg strax nærmere betegne, hvem Ansvarer for de af Fleertallet gjorte Forslag maa paahvile. Jeg troer nemlig at finde Samstemning hos de øvrige Medlemmer af Udvalget, naar jeg siger, at de væsentligste Punkter, hvorpaa Udvalgets Fleertals Forslag gaaer ud, bleve bragte frem af mig i det første Møde, som Udvalget holdt. Forsaavidt paatager jeg mig altsaa Ansvarer, men ogsaa kun forsaavidt — jeg skal i Slutningen af mit Foredrag sige, hvad jeg mener med dette Forbehold —. Jeg troer, at det ærede Mindretal paa en Maade, som ikke var ganske rigtig og billig, sammenblandede det oprindelige Lovudkast, af hvilket jeg er en bestemt Modstander, med det derfra meget forskjellige Forslag, som Fleertallet har fremsat, og jeg troer derhos, at han gjorde dette sidste Forslag i højeste Grad Uret, naar han, idet han sammenlignede det med sit eget, sagde, at Fleertallets Forslag gik ud paa at gjøre Dvalfsalveriet til en fri Næringsvei, ja endog til en privilegeret Næringsvei. Jeg veed, at jeg, naar jeg tager Ordet i denne Sag, kommer i en vanskelig og besværlig Stilling, og at jeg i det Ringeste vil komme til at kæmpe i en meget ugunstig Stilling. Jeg veed, at nærværende Sag har sat Løgerne i en høj Grad af Bevægelse, en Bevægelse, som jeg maa kalde lidenskabelig og eensidig. Jeg veed, at Fleertallets Forslag paa Grund af en Stemning mod Dvalfsalverne, som jeg fuldkomment deler, betragtes med de ugunstigste Dine af alle dem, som jeg staaer nærmest i denne Forsamling, og at, hvad enten jeg seer til Høre eller til Benstre, alle de, som jeg pleier at gaae sammen med i Landsthinget, ere